

Крім того, відповідно до Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" (ст.43) компетенція обласних рад у сфері управління майном комунальної власності має загальний характер, а повноваження цих рад у вказаній сфері є неконкретизованими.

Крім спільної власності, обласні державні адміністрації управляють також майном державної власності та майном інших суб'єктів права власності (ст. 19 Закону України "Про місцеві державні адміністрації").

Також відповідно до ст. 19 Закону України "Про місцеві державні адміністрації" до компетенції місцевих державних адміністрацій, в тому числі обласних, належать повноваження щодо управління майном інших суб'єктів права власності в разі передачі його у встановленому законом порядку.

Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що категорія організаційно-господарські повноваження, якими, зокрема, наділяються обласні ради та обласні державні адміністрації, відображає економіко-правове явище реального життя, коли орган управління господарською діяльністю, суб'єкт організаційно-господарських повноважень, реалізуючи свою господарську компетенцію, закріплену в законодавстві, вступає в зобов'язальні правовідносини із суб'єктом господарювання як носій організаційно-господарських повноважень.

Література

1. Господарський Кодекс України: Закон України від 16.01.2003р. // Відомості Верховної Ради України.— 2003.— №18.— Ст.144.
2. Гринюк Р.Ф. Правовой статус коммунальных предприятий в Украине: [монография] / Гринюк Р.Ф.— Донецк : Дельта, 2002.— 183 с.
3. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 р. // Відомості Верховної Ради України.— 1997.— № 24.— Ст. 170.
4. Апанасенко К. Управління об'єктами комунальної власності / К. Апанасенко // Підприємництво, господарство і право.— 2005.— № 8.— С.20-23.

УДК 346:656.2 (043.2)

Гелич А.О.,
к.ю.н.,
Шабаш І.Р.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МЕТОДИ НЕТАРИФНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Вирішення питання про природу та зміст методів регулювання зовнішньоекономічної діяльності утворює важливий напрям сучасних економічних та правових досліджень. Актуальність цих досліджень, особливо комплексного характеру, обумовлюється розвитком світового господарства та глобалізаційними процесами, які вимагають перегляду багатьох усталених для внутрішньодержавного регулювання методів та форм впливу.

Нетарифне регулювання зовнішньоекономічної діяльності — це комплекс державних адміністративних засобів та методів регулювання зовнішньої торгівлі. Стаття 16 Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" визначає основними заходами нетарифного регулювання — ліцензування і квотування зовнішньоекономічних операцій [1, с. 283].

Методи нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності є сукупністю організаційних, управлінських, технічних, інформаційно-реєстраційних, кількісних та інших, не пов'язаних з встановленням митних платежів та тарифів, заходів впливу, які застосовуються органами державної влади з метою забезпечення порядку при здійсненні зовнішньоекономічної діяльності та реалізації панівної економічної політики відповідно до конституційних приписів та міжнародних зобов'язань України.

За рівнем юридичного забезпечення нетарифні методи поділяють на: формальні і неформальні. Формальні нетарифні методи зафіксовані у законодавчих актах і нормативно — розпорядчих документах і включають кількісні та подібні специфічні обмеження, пов'язані з ними політику, державну участь у торгівлі, обмежувальну ділову практику, митні процедури і практику їх застосування, інші технічні бар'єри.

Неформальні нетарифні методи вводяться як результати дії уряду чи похідні від політики і практики органів державного управління і включають бар'єри, які виникли через адміністративні процедури та неопубліковані нормативно-розпорядчі документи, ринкову структуру, по-

літику і практику органів державного регулювання, соціальних і культурних установ.

Співвідношення методів тарифного та нетарифного регулювання досі не отримало одноманітного наукового співвідношення. Здебільшого ці заходи протиставляються, розуміються відповідно як заходи економічного та адміністративного впливу.

Правове забезпечення методів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності є предметом господарсько-правового регулювання, причому носить яскраво виражений публічний характер та спрямовано на забезпечення суспільного господарського порядку і поточної економічної політики в державі.

Враховуючи всю важливість даного питання правових досліджень в цій площині недостатньо, хоча дослідження з господарського права торкались багатьох питань зовнішньоекономічної діяльності, зокрема такими вченими, як О.О. Ашурков, В.П. Богун, О.В.Буткевич, О.М. Вінник, О.П.Загнітко, О.Р. Зельдіна, Т.С. Кисельова, О.В. Клепікова, В.С. Мілаш, А.В. Омельченко, І.Г. Побірченко, О.П. Подцерковний, В.В. Посєдинок, В.Ю. Полатай, О.Є. Северин, В.М. Стойка та ін.

Натомість, відсутнє не лише ґрунтовне визначення поняття та порядку застосування методів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності в законодавстві, але і комплексні правові дослідження цих методів, в тому числі з урахуванням діючої господарсько – правової доктрини [2,с. 384].

Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що методи нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності відіграють суттєву роль в розвитку світового господарства, але вони потребують подальшого вдосконалення, кодифікації та компактизації законодавства для більшої їх ефективності.

Література

1. Гребельник О.П. Основи зовнішньоекономічної діяльності: підручник / Гребельник О.П.– К.: Центр навчальної літератури.– 2010.– 283 с.
2. Багрова І.В. Міжнародна економічна діяльність України: навч. посібник / Багрова І.В.– К.: Центр навч. л-ри, 2004.– 384 с.

УДК 346.7/ 656.07 (043.2)

Горбатюк Я.В.,
асистент,
Гапченко І.А.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ (КОНТРОЛЮ) ЗА ГОСПОДАРСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ

Проблеми державного контролю як специфічної правової форми діяльності органів державної влади у процесі регулювання суспільних відносин (у тому числі й господарської сфери) належать до групи найважливіших проблем цілого ряду державно-правових дисциплін, які досліджують державний контроль чи то з позицій юриспруденції, чи державного управління й менеджменту, чи соціальних наук. Справді, значущість наукового державно-правового аналізу поняття та форм державного контролю впливає бодай з того, що поза функціонуванням цієї підсистеми державного управління унеможлиблюється реалізація цілого ряду базових функцій держави. Причому з огляду на те, що сам державний контроль є складним і багатовимірним явищем, ми маємо всі підстави виокремити таку його форму (відповідно до критерію об'єкта даного контролю), як державний контроль у сфері господарської діяльності. Дослідженням особливостей державного контролю (нагляду) у сфері господарської діяльності присвячені праці О.Ф. Андрійка, Ю.П. Битяка, О.П. Віхрова, С.В. Ківалова, В.К. Колпакова, Н.П. Кучерявенко та ін. [3, с. 387].

Закон України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності" (далі – Закон) визначає правові та організаційні засади, основні принципи і порядок здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, повноваження органів державного нагляду (контролю), їх посадових осіб і права, обов'язки та відповідальність суб'єктів господарювання під час здійснення державного нагляду (контролю) [2].

Законодавець визначив державний контроль у сфері господарської діяльності як діяльність уповноважених законом центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, державних колегіальних органів, органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування в межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавст-